

Syn

Deň sa skončil. Vraciaš sa autom domov. Zapneš si rádio. Počuješ krátku správu o malej dedinke v Indii, kde nejakí dedinčania umreli – náhle, záhadne na nejakú chrípku, aká tu ešte nebola. Nie je to bežná chrípka. Ale zomreli traja alebo štyria. Je to veľmi neobvyklé a preto tam posielajú nejakých lekárov, aby to vyšetrili. Veľa o tom nerozmýšľaš, ale v nedeľu po návrate z kostola, počuješ v rádiu ďalšiu správu. Len už nehovoria o troch dedinčanoch, ale už je to 30 000 dedinčanov niekde hlboko v horách Indie a večer je to už aj v TV. CNN ukáže krátku správu. Smerujú tam ľudia z Centra pre choroby v Atlante, pretože také rýchle šírenie choroby je dosiaľ nevídané.

Pondelok ráno, keď vstaneš, je to hlavná správa. Nie je to však už len India, ale aj Pakistan, Afganistan, Irán a skôr, ako si to uvedomíš, počuješ túto správu všade a už dostala aj meno „záhadná chrípka“. Prezident sa vyjadril, že on a všetci sa modlia a dúfajú, že sa to tam znovu všetko napraví. Ale každý je zvedavý. Ako to zvládneme? Odrazu francúzsky prezident urobí vyhlásenie, ktoré šokuje Európu. Uzatvára hranice. Nijaké lety z Indie, Pakistanu alebo z iných krajín, kde sa to vyskytlo. A preto ten večer pred spaním pozeráš trochu XCNN.

Sánka ti klesne v dive, keď prekladajú z francúzštiny plačúcu ženu: jej muž umiera v parížskej nemocnici na tú záhadnú chrípku. Prišlo to už do Európy. Vypukne panika. Veľká Británia zatvára hranice, ale už je neskoro. South Hampton, Liverpool, North Hampton a je utorok ráno, keď prezident Spojených štátov vydá nasledovné vyhlásenie:

„Vzhľadom na riziko národnej bezpečnosti všetky lety z a do Európy a Ázie sú zrušené. Ak sú vaši drahí v zámorí, je mi to ľúto. Nemôžu sa vrátiť, kým na to nenájdeme protiliek. Za štyri dni je náš národ pohrúžený do neuveriteľného strachu. Ľudia predávajú malé masky na tvár. Hovoria: „Čo keď to príde k nám?“ a kazatelia v utorok hovoria: „Je to rana od Boha.“

Je streda večer a ty si na modlitebnom stretnutí v kostole, keď niekto príbehne z parkoviska a volá: „Zapnite rádio, zapnite rádio!“ A keď kostol počúva malý tranzistor postavený pred mikrofónom, ozýva sa správa: „Dve ženy ležia v nemocnici v Long Island a zomierajú na tú záhadnú chrípku.“ V priebehu niekoľkých hodín sa zdá, že to zaplavuje krížom celú krajinu. Ľudia pracujú bez oddychu v snahe nájsť protilátku. Nič ale nezaberá. Kalifornia, Oregon, Arizona, Florida, Massachusetts. Je to akoby sa to rútilo cez hranice. A potom sa odrazu rozšíri tá správa. Rozlúštili kód. Existuje liečba. Možno vyrobiť protilátku. Treba k tomu krv niekoho, kto nebol nakazený! A tak sa celým stredozápadom určite všetkými spôsobmi šíri núdzová správa, že každého prosia, aby urobil jednoduchú vec: zájsť do miestnej nemocnice. Keď tam ty a tvoja rodina prichádza v piatok neskoro večer, je tam už dlhá rada. Sestry a lekári vychádzajú, pichajú do prstov, odoberajú krv a nalepujú štítky. Tvoja žena a deti sú tiež tam, berú im krv a hovoria: „Počkajte na parkovisku a keď zavoláme vaše mená, tak môžete ísť domov. Postávaš so svojimi blízkymi, vystrašený, čuduješ sa, čo sa to na svete deje a či je to už koniec sveta.

Odrazu z nemocnice pribieha mladý muž a kričí. Kričí nejaké meno a máva papierom. Čo? Volá to meno ešte raz. A tvoj syn ťa potiahne za sako a hovorí: „Ocko, to som ja.“ Skôr ako si to uvedomíš, schytia tvojho chlapca. „Počkajte chvíľku.“ „Prestaňte!“ A potom hovoria: „Je to v poriadku, jeho krv je čistá. Jeho krv je stopercentná.“ Chceme sa presvedčiť, že nedostal tú chorobu. Myslíme si, že má

tú správnu krvnú skupinu“. Pár minút neskôr vychádzajú lekári a sestry, plačú a objímajú sa niektorí sa dokonca смеjú. Je to prvýkrát, že niekoho vidíš smiať sa za ten týždeň - a jeden starý lekár prichádza k tebe a hovorí: „Ďakujeme, Pane. Váš syn má bezchybnú krv. Je čistá, rýdza a my môžeme vyrobiť protiliek.“ Ako sa tieto slová rozšíria dookola po preplnenom parkovisku, ľudia kričia, modlia sa, смеjú a plačú.

Potom ale ten sivovlasý lekár odtiahne teba a tvoju ženu bokom a hovorí: „Môžeme na chvíľočku? Nemysleli sme si, že darca bude taký malý a my potrebujeme ... potrebujeme podpísať prehlásenie o súhlase.“ A v tej chvíli starému lekárovi mizne úsmev a hovorí: „Nemysleli sme si, že by to mohlo byť malé dieťa. Neboli sme pripravení. Potrebujeme ju všetku!“ „Ale, ale ..“ nerozumieš. Hovoríme o tomto celom svete. Prosím podpíšte. My, my ju potrebujeme všetku!“ „Ale nemôžete mu dať transfúziu?“ „Ak by sme mali čistú krv, mohli by sme. Môžete podpísať? Chcete podpísať?“ V nemom tichu to urobíš. Potom oni povedia: „Chcete byť s ním ešte chvíľku, kým začneme?“ Dokážeš sa vrátiť? Dokážeš sa vrátiť do miestnosti, kde on sedí pri stole a pýta sa: „Ocko, čo sa deje?“ Dokážeš ho vziať za ruku a povedať: „Synček môj, ty vieš, že ťa mám rád a nikdy by som nedopustil, aby sa ti stalo niečo, ak by to nemuselo byť. Rozumieš?“ A keď sa ten starý lekár vráti a povie: „Je mi to ľúto, ale my, my musíme už začať. Ľudia na celom svete umierajú.“ Dokážeš odísť? Dokážeš vyjsť von, zatiaľ čo on hovorí: „Otecko? Otecko? Prečo – prečo si ma opustil?“

A na ďalší týždeň, keď je slávnosť na počesť tvojho syna a niekto pritom spí a iní ani neprídu, lebo idú po nákupoch a iní prídu s okázalým úsmevom a len predstierajú, že ich to zaujíma. Nevyskočíš a nepovieš: „Môj syn zomrel pre teba! Nezaujíma ťa to?“ To je, čo Boh chce povedať: „Môj syn zomrel pre teba! Vieš ako veľmi sa ma to dotýka?“

„Otče, keby sme to videli tvojimi očami, tak nám to zlomí srdce. Možno teraz začneme viac chápať tvoju veľkú lásku k nám.

Požehnané sviatky priatelia!